

ഫ്രാൻസിസ് നൊറോണ

വായനയുടെ വിശുദ്ധതകൾ

വിശുദ്ധരുടെ ജീവിതം പകർത്തിയെഴുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ ചെറിയ പ്രായം മുതൽ വായിക്കാനിടയായിട്ടുണ്ട്. പാഠാഗുളിക മണക്കുന്ന പഴയ തകരപ്പെട്ടിടങ്ങളിൽ ബാലരമയ്ക്കും അമർചിത്ര കഥകൾക്കുമൊപ്പം അവയ്ക്കും സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. വിശുദ്ധരുടെ പടം കവർചിത്രമായുള്ള കുഞ്ഞിപ്പുസ്തകങ്ങൾ.... പുണ്യാളന്മാരുടെ ഏത് പുസ്തകം വായിച്ചാലും അതിനെല്ലാം ഒരേ തുടക്കവും ഒടുക്കവും. വിശുദ്ധവായനകളിലെ ഈ ആവർത്തന സ്വഭാവം എന്നെ മടുപ്പിച്ചിരുന്നു.

കുറച്ചുകൂടി ഗൗരവ വായനയിലേക്ക് കടക്കുന്ന കാലത്താണ് ഇതിന്റെ കാരണം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. വിശുദ്ധരുടെ ജീവിതത്തിലെ ചില ഏടുകൾ മാത്രം ധ്യാനിച്ചിച്ച് അവരെ പുണ്യാത്മക്കളായി വാഴ്ത്തുന്ന രചനാരീതി. എഴുതുന്ന വരാകട്ടെ സ്ഥിരമായി ഈ ശൈലി പിൻതുടരുന്നവരും. യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശുദ്ധർ നടന്നുപോയ കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞ വഴികളെ വിസ്മരിക്കും, അല്ലെങ്കിൽ വിശുദ്ധവിശേഷണങ്ങളുടേയോ അത്ഭുതാധികൃതങ്ങളുടേയോ ധാരാളിത്തംകൊണ്ട് അവരുടെ തെളിമയുള്ള യഥാർത്ഥജീവിതം തമസ്കരിക്കും. ദുർബലമായ ഈ രചനകളിൽ വിശുദ്ധരുടെ പച്ചയായ ജീവിതപ്പേജുകൾ പരിമിതമായിരിക്കും.

വിശുദ്ധ അഗസ്റ്റിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഇത്തരമൊരു പുസ്തകം വായിക്കുമ്പോൾ ലഭിക്കുന്നത് സ്വന്തം അമ്മയായ മോനിക്കാപുണ്യാളത്തിയുടെ കണ്ണീരും പ്രാർത്ഥനയുംകൊണ്ടു മാത്രം അഴുകുകയാലാണ് നിന്ന് മാനസാന്തരപ്പെട്ട പുണ്യാളന്മാർക്ക്. വിശുദ്ധന്റെ ചരിത്രം പഠിക്കുന്നവർക്കൊക്കെ ക്ഷമാപൂർവ്വമായ അന്വേഷണങ്ങളിലൂടെയും, നന്മതേടിയുള്ള നിരന്തര സാധനയിലൂടെയും പഴയകാല ജീവിതത്തെ ഉടച്ചുവാർത്ത് നവസൃഷ്ടിയായി മാറിയ പുണ്യാത്മാവിനെയാണ് കണ്ടെത്താൻ കഴിയുക.

സ്വയം വിശുദ്ധിയിലേക്ക് കടന്നുവന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറിവാഴം അറിയാതെ, ജ്ഞാനപിതാവ് എന്നതിനേക്കാൾ മാനസാന്തരത്തിന്റെ പുത്രൻ എന്ന നിലയിലാണ് വിശുദ്ധ അഗസ്റ്റിനെ ഇപ്പോഴും പുതു തലമുറക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. അദ്ദേഹം എഴുതിയ 'കൺഫഷൻസ്'

തുടങ്ങിയ പുസ്തകങ്ങളെയും, പകർന്നു നൽകിയ നവചിന്തകളെയും ചർച്ചചെയ്യാതെ, കേവലം നൊവേനകളിലും പ്രാർത്ഥനകളിലും ഒരുങ്ങിപ്പോകുന്ന മാനസാന്തരയോർമ്മകൾ....

ദൈവദാസനായ മോൺസിഞ്ഞോർ റെയ്നോൾഡ്സിനെ ദിവ്യകാര്യങ്ങളേകതനായാണ് വിശ്വാസസമൂഹം ഉയർത്തിക്കാട്ടാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. എഴുത്തുകാരനെന്ന നിലയിൽ എന്നെ അദ്ദേഹത്തിലേക്ക് ആകർഷിച്ചത് സഹജീവികളോടുള്ള കാര്യങ്ങളും അനുകമ്പയുമാണ്. അനാഥരുടെ ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി സ്വയം സമർപ്പിച്ച ഈ പുരോഹിതനിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിത തുടർച്ചയുണ്ട്. ഇതുതന്നെയാണ് 'അശരണരുടെ സുവിശേഷം' എന്ന നോവലിനുള്ള പ്രേരണയും.

ദൈവദാസനായി ഉയർത്തപ്പെട്ട റെയ്നോൾഡ്സച്ചന്റെ കൗമാരജീവിതത്തിന് അടിത്തറ പാകിയത് മാനാനം കുന്നും പുണ്യജന്മം ചാവറപ്പിതാവുമാണ്. വ്യക്തിപരമായി പിതാവിനെ കൂടുതൽ അടുത്തറിയാനും പഠിക്കുവാനും അനുഭവിക്കുവാനും കാരണമായത് 'അശരണരുടെ സുവിശേഷം' എന്ന എന്റെ നോവൽ ആണെന്നതിനാലാണ് ആമുഖമായി ഇത്രയും സൂചിപ്പിച്ചത്.

ബൈബിളിൽ 'കാദോഷ്' എന്ന ഹീബ്രു വാക്കാണ് വിശുദ്ധിയെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന മൂലപദം. വിശുദ്ധിയുടെ വഴിച്ചാലിന്റെ ഉറവിടം ദൈവമാണെന്നുള്ള ഒരർത്ഥമാണ് ഈ പദം മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്നത്. പലപ്പോഴും ദേവാലയവിശുദ്ധി, ദൈവസാന്നിധ്യ വസ്തുക്കളുടെ ശുദ്ധി എന്നിങ്ങനെ ഇതിന്റെ അർത്ഥം ചുരുക്കപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടാവാം. എന്നാൽ ദൈവവുമായുള്ള നിരന്തര ബന്ധത്തിലൂടെ മനുഷ്യനു കൈവരുന്ന സവിശേഷമായ രൂപാന്തരീകരണമാണ് 'കാദോഷ്'.

ബൈബിൾ ദൈവത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നത് സ്നേഹമെന്നാണ്. ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു എന്ന് വി.യോഹന്നാൻ എഴുതുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ നമുക്ക് വിശുദ്ധിയെ സ്നേഹവുമായുള്ള നിരന്തര സമ്പർക്കവും സഹവാസവും എന്നു വിളിക്കാം. സ്നേഹത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ എല്ലാം ഫലരഹിതങ്ങളെന്നാണ് ബൈബിൾ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. സ്നേഹത്തിന് മൂന്ന് ഭാവങ്ങൾ... ദൈവത്തോടും മനുഷ്യനോടും പ്രകൃതിയോടും-സർവ്വജീവജാലങ്ങളോടും. ചാവറപ്പിതാവിന്റെ ജീവിതത്തിലുടനീളം സ്നേഹത്തിന്റെ ഈ മൂന്നുഭാവങ്ങളും നിറഞ്ഞിരുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനവും ബാല്യവുമൊക്കെ രേഖപ്പെടുത്തുമ്പോൾ പകലോമറ്റം കുടുംബത്തിന് മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായിലേക്കുള്ള വഴികൾക്കാണ് ചരിത്രസൂചകങ്ങൾ പ്രാധാന്യം നൽകിയത്. ഒരാളെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ജന്മനാടിനു വിശേഷാൽ ഒരു പങ്കുവഹിക്കാ

നുംകൊണ്ടും കൂട്ടനാട് എന്ന ഗ്രാമഭൂമികയും അവിടുത്തെ കർഷകരായ ജനങ്ങളും കായൽ നികത്തി കൃഷിചെയ്യുന്ന മനുഷ്യരുടെ അദ്ധ്വാനശീലവും നിശ്ചയദാർഢ്യവും വിത്തുപാകുന്നതു മുതൽ വിളവെടുക്കുന്നതു വരെയുള്ള നിതാന്തജാഗ്രതയും ക്ഷമാപൂർവ്വമായ കാത്തിരിപ്പും പ്രകൃതിദുരന്തങ്ങളെ അതിജീവിക്കുന്ന ദൈവസ്നേഹവും ഭക്താഭ്യസങ്ങളും ചാവറപ്പിതാവിന്റെ വിശുദ്ധജീവിതത്തിനു എത്രമേൽ സഹായകരമായിട്ടുണ്ടെന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വഴിയാഴം പിൻതുടരുന്നവർക്ക് മനസ്സിലാകുന്നതാണ്.

ഭൂമിയിലെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ തൊഴിൽ കൃഷിയാണ്. സ്നേഹത്തിന്റെ മൂന്നുഭാവങ്ങളും അതിലടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അതായത് മണ്ണിനോടും മനുഷ്യനോടും ദൈവത്തോടുമുള്ള സ്നേഹം. കൃഷി പ്രകൃതിയുടെ തുടർച്ചയും പകർപ്പെഴുത്തുമാണ്. ബാല്യത്തിൽ കർഷകരിൽ നിന്നു ലഭിച്ച കൃഷിയുടെ ഈ നീതിബോധമാവാം പിൻക്കാലത്ത് ചാവറപ്പിതാവ് തന്റെ ആശ്രമ പരിസരങ്ങളിൽ ഫലവൃക്ഷങ്ങൾ നടുകൊണ്ടു പിൻതുടർന്നത്. കൃഷിയോടും പ്രകൃതിയോടും ആവാസവ്യവസ്ഥയോടും അദ്ദേഹം പുലർത്തിയിരുന്ന മമതയുടെ അടയാളങ്ങളായിരുന്നു ഈ മരങ്ങൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മത്തിരുന്നാളിൽ മുറ്റത്തോ തൊടിയീലോ മരങ്ങൾ നടാണ് ആഘോഷിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ എത്ര ഹരിതാഭമാകുമായിരുന്നു നമ്മുടെ നാട്.

ചാവറപ്പിതാവിൽ കാണുന്ന മറ്റേതു പ്രത്യേകത ഇതരമതങ്ങളോടുള്ള കരുതലും സ്നേഹവുമാണ്. ആശ്രമ സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരുപാടു സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുന്നുണ്ട്. കുന്നിൻപ്രദേശങ്ങളിലൂടെയായിരുന്നു യാത്രകളിലധികവും. വാഹനസൗകര്യം കുറവായിരുന്ന അക്കാലത്തെ യാത്രകളുടെ ക്ലേശം പുതുതലമുറക്ക് എത്ര

66 ആരിപ്പോയത് ചുടാക്കണമേയന്ന് മൊണ്ടി എപ്പോഴും പ്രാർഥിക്കും. ഒരിച്ചു കിടന്ന അവരുടെ തണുത്ത കവിളിൽ ഉണവയ്ക്കുമ്പോഴാണ് ആ പ്രാർഥനയുടെ ആഴം എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നത്.

ദാഷാപോഷിണി
വാർഷികപ്പതിപ്പ് 2019

ത്തോളം മനസ്സിലാക്കുമെന്ന് സംശയമാണ്. കഠിനവഴികൾക്കും അലച്ചിലുകൾക്കുമൊടുവിൽ കണ്ടെത്തിയ പുല്ലൂരിക്കുന്ന് കുമാരനെല്ലൂർ ഭഗവതിയുടെ സങ്കേതമാണെന്നറിഞ്ഞ് അതിൽ നിന്നു സ്വമേധയാ പിൻമാറുന്നത് നളാഗമത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം മതങ്ങളെയെല്ലാം ഒരുപോലെ സ്നേഹിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ജാതിയുടെ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ ഏറെ നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ സമൂഹത്തിലെ പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്.

എഴുത്തുകാരനെന്ന നിലയിൽ എനിക്കേറെ സന്തോഷം പകർന്നു നൽകുന്നത് അദ്ദേഹത്തിനു ഭാഷയോടുള്ള അനന്തസ്നേഹമായിരുന്നു. ചതുരവടിവിലുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ മലയാളിക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിയത് അദ്ദേഹമായിരുന്നു. സെമിനാരി ജീവിതത്തിൽ രാത്രി പത്തുമണിയോളം നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന ജപധ്യാനങ്ങളും പഠനങ്ങളുമുണ്ടാകും. ചില ദിവസങ്ങളിൽ അർദ്ധരാത്രിവരെ അതു നീണ്ടുനിൽക്കും (നളാഗമം - പത്താം അദ്ധ്യായം പേജ് -100). ഇത്രയേറെ തിരക്കർന്ന ഒരു മതാത്മകജീവിതത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹം കാവ്യ രചനകൾക്കും, സാഹിത്യത്തിനും നേരംകണ്ടെത്തിയെന്നത് നമ്മളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. എഴുത്തും എഴുത്തുപകരണങ്ങളും ആർഭാടമായിരുന്ന ഒരു കാലം കൂടിയിരുന്നതാണ്.

അച്ചുകൂടം സ്ഥാപിക്കാൻ അദ്ദേഹം നടത്തുന്ന പോരാട്ടങ്ങൾ 'മുദ്രാലയം' എന്ന തലക്കെട്ടോടെ നളാഗമത്തിലെ എട്ടാം അധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. മാനാനന്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരപ്രസ്ഥിൽ തൊടുന്ന ഏതൊരാളും അതിന്റെ തപം അറിയേണ്ടതാണ്. പിന്നീട് നസ്രാണി ദീപിക, കർമ്മലകുസുമം തുടങ്ങിയവയിലൂടെ മലയാളിയെ വായനയിലേക്ക് നയിച്ച അക്ഷരസ്നേഹി 1846 ലാണ് സംസ്കൃത പാഠശാല ആരംഭിക്കുന്നത്. ലത്തീൻ, സുറിയാനി, തമിഴ്, സംസ്കൃതം, പോർച്ചുഗീസ്, ഇറ്റാലിയൻ തുടങ്ങി നിരവധി ഭാഷകൾ അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു.

കേരളത്തിലെ എല്ലാ റീത്തുകൾക്കും ഒരു പോലെ സ്വീകാര്യനായ അപൂർവ്വം വൈദികശ്രേഷ്ഠരിലൊരാളായിരുന്നു ചാവറപ്പിതാവ്. 1865-ൽ വികാരിജനനലായിരിക്കുമ്പോൾ ചാവറപ്പിതാവെഴുതിയ "ഇടവക തോറും വിദ്യാലയങ്ങൾ ആരംഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ പള്ളിമുടക്ക് കൽപ്പിക്കുമെന്ന്" സർക്കുലർ ഇത്തരുന്നത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ഭാവി തലമുറയുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തോടുള്ള ദീർഘവീക്ഷണത്തിന്റെ ചരിത്രരേഖയാണ്.

കേരളത്തിന്റെ സവിശേഷ കാലയളവിൽ നിരവധി മേഖലകളിൽ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിക്കുകയും

പരിവർത്തന നായകൻ എന്നറിയപ്പെടുകയും ചെയ്യേണ്ട ഒരാൾ സഭയ്ക്കുവേണ്ടി ജീവിതം സമർപ്പിച്ച വിശുദ്ധൻ എന്ന പദവിയുടെ മഹത്വത്തിലേക്കു മാത്രം ചുരുക്കപ്പെട്ടുപോകുന്നത് വിശുദ്ധജീവിതം പകർത്തപ്പെട്ടതിൽ വന്നിട്ടുള്ള പോരായ്മയാണ്.

പ്രതിരോധങ്ങളെ അതിജീവിക്കുകൊണ്ടു ഒരു നവകാലത്തിനുവേണ്ടി പോരാടിയ ഈ പുണ്യാത്മാവിനെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പുണ്യാവാൻ എന്നതിനേക്കാൾ കേരളത്തിന്റെ ഇരുണ്ട കാലത്തിലെ നവോത്ഥാന നായകൻ എന്ന നിലയിലാവണം പുതുതലമുറയിലേയ്ക്ക് പകർന്നുകൊടുക്കേണ്ടത്.

അപ്രാകാരമുള്ള പകർന്നുകൊടുക്കലിൽ നിന്നേ തിരിഞ്ഞിട്ട് രൂപക്കൂടിനു മുന്നിൽ മുട്ടുകുത്തുന്നവരിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വഴികളുടെ തുടർച്ചയുണ്ടാവുകയുള്ളൂ.

ആവാസവ്യവസ്ഥിതിയോടു ചേർന്ന് ഒരു മരം..... നിലവിലെ വ്യവസ്ഥിതികളോടു പോരാടാനുള്ള അക്ഷരവെളിച്ചം.....

തിന്മയെ പ്രതിരോധിക്കാൻ ഒരു പിടി കവിത..... നന്മ നിറയുന്ന വാക്കുകൾ..... ചാവറപ്പിതാവിന്റെ വഴികൾ....അതിനൊരു തുടർച്ച....

തൊട്ടുമുത്തി നിറം മങ്ങിയ രൂപക്കൂടിനു മുന്നിൽ സ്വാകാര്യവ്യഥകളുടെ ഭാങ്ഡം അഴിക്കുന്നതിനൊപ്പം അതിനുള്ളിൽ നിൽക്കുന്ന പുണ്യാവാന്റെ പാതയറിയുവാനും പാഥേയമൊരുക്കുവാനുമാകട്ടെ ഇനിയുള്ള ശ്രമങ്ങൾ. ❖